

Legendy dávných dob
národa trpasličího

Úsvit věků

Když se první dva trpaslíci narodili z vln Matce zemi, zjistili, že jsou hodně rozdílní. První z nich měl mocný vous černé barvy a druhý velká prsa a dar rodit děti. Tehdy se smluvili, že se budou označovat za muže a ženu. Také jim došlo, že by si zasloužili jména, která si myslí, že by jim padla, aby byly pomatováni po celá pokolení. Muž si zvolil jméno Aurixus a žena si zvolila jméno Borkhal. Po tomto ujasnění si sebe sama se svorně pomodlili Matce zemi a na znamení toho, že pochopili, dar možnosti rodit děti začali spolu lehávat. Než se jim narodili první potomci, bylo třeba postavit přístřešek. Aurixus, který viděl velké množství stromů, jenž jim svět nabízel, si sedl pod největší z nich a zamyslel se. Po dlouhém dumání vynalezl sekeru a dal se do práce. Během několika dní byl postaven statný dům, ve kterém se oba zabydleli. Žili z lesních plodů a vytvořili malou zahradu a sad. Když Matka země viděla, jak schopní jsou její dva potomci, porodila z vln ještě dvanáct dalších žen a dva muže. Klarfa, který přinesl trpasličímu národu schopnost lovit do pastí a Borgena jenž naučil všechny ostatní lovit prakem a kopím. Všichni žili pod dobrým vedením Aurixuse a Brokhal, překonali první zimu díky kůžím nalovené zvěře a díky jejímu sušenému masu neměli ani velký hlad. Jednoho večera uprostřed zimy se nebesa smílovala nad lidem Aurixusovým a do hromady dřeva uprostřed tábora udeřil blesk. Tímto úderem byl trpaslíkům darován oheň. Mnoho zim díky tomuto všemu prosperoval tento lid pod nebeskou klenbou a užíval si darů světa, malé záhony se změnili na políčka a pár domků na město.

Zkrocení slunce

Prapravnuk Aurixusův řečený Mongrul vedl svůj lid na výpravě na medvědy. Jelikož poctivá medvědí kůže patří na královský trůn a každý pořádný král musí na svou památku přidat kůži vlastnoručně uloveného medvěda. Čímž ukáže, že byl mocný vládce a jeho následník to musí ocenit a snažit se ho trumfnout ještě lepší kůží. Když královští družiníci pročesávali divoké hvozdy dosud nezmapované části světa, povedlo se jim najít obrovského medvěda a král jej skutečně skolil. Maso se dalo sušit a udit na oheň, kůže byla také náležitě nachystána, aby mohla být co nejdříve dána na trůn. Tou dobou už začala padat tma. Vůně masa nalákala k táboru podivné létající stíny. Tyto bestie se nebáli dřevěných oštěpů, ani oštěpů s kamenným hrotem. Ani oheň je dostatečně nezaháněl a vzali mnoho skvělých družiníků krále. Přes den se přeživší snažili dostat domů, aby využili dřevěné barikády a množství lovců schopných ulovit jelena jedinou střelou z praku. Ale ani to nebylo mnoho platné neb i během svitu slunce zažil doprovod několik útoků, které zle snášeli už noc a tak řady doprovodu opět prořídly. Nešťastná výprava dorazila do až s posledními paprsky světla ke svému sídlu. Král okamžitě nechal obsadit hradby lovci a i chudinou ozbrojenou oštěpy, kopími a praky. Louče ozářili každý kout hradeb. Zbytek obyvatelstva hlavně ženy a starší byly uzamčeni v domech. I přes tato opatření ráno bylo nádvoří plné padlých obránců. Jen dva tucty nejschopnějších lovců zvládli přenocovat v pořádku. Mnoho Stínů bylo raněno, ale jejich druhové své raněné odnášeli neznámo kam a tak se nedalo zjistit, co jim nejvíce ubližuje. Ráno tedy bylo ve znamení slz. Král se modlil k Matce zemi, ale ta mlčela, protože i Stíny byly její děti a tak nemohla zakročit neb to byl přírodní zájem. Takže král se modlil skoro celý den, až se mu ozvalo, dosud neznáme božstvo, které si říkalo Agar. Král upadl do hlubokého stavu zamyšlení a tam mu bůh řekl, ať vede svůj lid pod horu ve tvaru psí hlavy. Další noc se počet obyvatel ještě snížil a tak nebylo o čem diskutovat a lid se i s králem vydal na sever. A skutečně po půl dni rychlého pohybu došli pod horu. Zbytek lidu jim byl v patách a do večera u ní byly všechny duše lidu našeho. Král vyslal zvědy, ať pořádně prozkoumají okolí a pak se král začal opět modlit k novému bohu. Průzkumníci se vrátili právě ve chvíli, kdy král procitl a prý mu Agar řekl, ať on i jeho lid využije nových objevů. A tak, se král vydal spolu s průzkumníky do nově objevené jeskyně. Tam byl pramen a i klády a hromada černých kamenů. Veškerý lid se tedy schoval na noc do temnoty jeskyně, a i když se Stíny se snažili

najít svojí uniklou kořist. Následujícího rána král svolal svůj lid. Agar mu zjevil, jak svůj lid ochrání a omezí hlad a nouzi. A tak začala stavba zdi z černých kamenů. Kládami zpevnili, co zpevnit šlo, a ze zbytků dřeva si rozdělali oheň. Postupně se také chystali na noc, byly broušeny oštěpy s kamennou hlavicí, sbírány kameny do praků, i větší, které se dali z hradeb vrhat. Večer po skromném jídle král hovořil sám se sebou a upadl do říše snů, aby opět mluvil s Agarem. Takže během boje veleli nejschopnější lovci obraně. Když Stíny zjistili, že je nemožno létat v jeskyni, a že ani po zemi se jim díky hrabě nedaří, stáhli se, ale mnoho jich to zaplatilo životem a těla zůstala ležet v tratolišti krve na bojišti pod hradbou. Po boji se Mongrul probral a řekl, že ve znamení černé zdi zvítězí. Na počest tohoto vítězství sám král vyrobil praporec bílé barvy s černou zdí uprostřed. Tento slavný den kdy padl bezpočet nepřátel a jen pět trpaslíků se tedy stal ještě slavnějším dnem díky vytvoření praporu Agara boha. Od uctívání Matky země bylo tedy upuštěno a stejně tak od uctívání různých bůžků, kteří bděli nad řemesly. Národ také docenil ochranu podzemních prostor a jejich ochrany. Neb Stíny i přes ztráty stále byly venku, ale už jen v noci. Takže zemědělci mohli přes den obstarávat pole, která v noci ignoroval nepřítel a stejně tak i schopní lovci tu a tam donesli maso a kůže spolu s kostmi. V jeskyních se vybuďovalo díky početným pramenům, vzniklo i několik umělých jezírek, kde se dařil chov ryb. Ale mělo to i svoje nevýhody, kouř z ohňů byl dusivý a kvalitní kámen na nástroje docházel a tak přišel na řadu hrot oštěpu z kosti. Tou dobou byl už král starý a věděl, že se situace sama od sebe nezlepší. Mnohokrát král mluvil s Agarem a častokrát sám se sebou až jedné zimy mu Agar poradil, jak zkrotit oheň tak mocně aby do něj dal dvě rudy, které jeskyně obsahovala. Díky tomuto vzniklo zkrocené slunce, ze kterého se vyrobili nástroje a zbraně i zbroje. Díky nástrojům se povedlo odvětrávat jeskyni skrz komíny nově vykopané a obecně i zlepšit ubytování a bezpečí lidu. Do jeskyně si už Stíny netroufily, pole byla obdělávána rychleji a kvalitněji. Tímto byl položen stavební kámen říše, která věděla, že zkrocené slunce jí pomůže ovládnout zemi.

Válečná královna a dělení lidu

Po smrti krále Morghula nastal chaos. Neb jeho rod měl už pouze jediného příslušníka a tím byla dcera. Válečníci, kněží, věštcí, přední řemeslníci se pustili do sporů, kdo bude vládnout. Agar mlčel neb nebylo krále, co by si zasloužil jeho pozornosti. A tak se z hádek stali rvačky a z rvaček bylo i několik mrtvých. Vlivem sporů bylo poškozeno i opevnění, odvětrávání nebylo čištěno a kovářny vyhasly i hlad se vkrádal do města. Když muži nebyli schopni shody, pak ženy jí musely najít. Ženy odepřeli mužům lože, za úplatu se dostali k princezně. Kde se zmocnily obřadních zbraní stejně tak jedné ze zbrojnic. Velice rychle odzbrojily poslední strážné. Když bylo hotovo, ženy vyrazily pro správce sídla a on vzhledem k množství žen, které nesou zbraně, jej přesvědčilo o nezbytnosti učinit, co se po něm žádá a tak byla korunována královna Nöwa. Ta na jejich radu vydala prohlášení, že kdo bude dělat rozbroje je nepřitelem Agara a celého lidu. To uklidnilo boje i další znaky nepokojů a po několika týdnech byl konečně v ulicích klid. Pomalu a nejistě opět byly rozpáleny výhně, obchodníci vozili své zboží na trh a i jídlo opět přišlo do města. Bylo, ale třeba tomuto všemu předejít, aby další boj o moc nezničil to, co předkové budovali celé generace. Královna nechtěla, aby některý ambiciózní muž jí ovládl, a tak byla ustavena rada Moudrých žen. Ve snaze o uklidnění nepokojů v budoucnu byl lid rozdělen na kasty, které byly jasně vymezeny. To v mnohém posílilo podzemní říši, která konečně měla čas na zotavenou. Bylo zavedeno i povinné vzdělávání a podpora stavitelství, lékařství, filosofie a chemie. Začal i výzkum některých strojů co by mohli pomoci při obraně. Takto vznikly kotle plné vroucí vody, co se vylévají na obléhatele, či rampy s kameny co se vrhají z hradeb dolů. Také bylo stanoveno, že by měla být pouze profesionální armáda, jelikož meč v každém domě jen přispěl k mrtvým. Také prý jedna z žen vynalezla luk, aby snížila výhodu síly nejsilnějších válečníků. Tento pokrok umožnil rozšířit obdělávanou půdu o polovinu. Od té doby se datuje původ hlavní sýpky. Tento pokrok měl jedinou vadu na kráse, která se projevila po třech letech její vlády. Ač královna trávila veškerý čas ve svém okruhu žen nastala otázka, kdo bude dědit, až jednou zemře. Jistý Rogin z nejnižší kasty se rozhodl, že královna vede národ scestně a je na čase něco změnit. Po různých hospodách sesbíral sebranku nespokojenců a začal olupovat sýpky. Přičemž jídlo měnil za alkohol, kterým uplácel strážce sýpek, na nic se nepřišlo. Když bylo blízko sklizně a začalo se počítat kolik čeho je. Zjištěno bylo, že na zimu nejspíše nebude dost, královna tak vyslala vyšetřovatele jak je to možné. Na nic se však nepřišlo a Rogin jistý si sám sebou řekl, že jídlo sežene, ale pouze pokud bude královnin muž a budou zrušeny

kasty. Královna místo toho jej dala sledovat a pak byl zatčen jeho druh. Tou dobou už, ale nespokojenost se situací vyvolala nepokoje. Pak zadržený Roginův druh promluvil a přiznal, jak se věci mají. Královna povolala vojsko na uklidnění situace ve městě a Roginova družina se mu nemohla rovnat. Také si oblékla zbroj a vyrazila sama osobně do ulic, její hlas tišil ohniska sváru. A Rogin pochopil, že je čas utéci. Měl jedinou možnost a to utéci skrz bránu. Po boji on a jeho druhové přemohli strážce a i během boje byla brána poničena, že nešla zavřít. Nehledě na to, povstalecká banda vyběhla ven, kde byla roztrhána Stíny, kteří v noci byly u vchodu do města s nadějí na kořist. Ale tím nalákali Stíny, až k poškozené bráně kam zrovna dorazila královna s vojáky, když sledovala bandu povstalců. Královna si v jednom šiku stoupla se svojí gardou do rozevřené brány a odrážela jeden divoký útok za druhým. Během toho byla smrtelně raněna do ramene. Vědouc, že s ní končí královský rod, na radu ostatních si zvolila syna jedné z rady moudrých žen a adoptovala jej. Jednalo se o syna její věrné družky Minénté se, kterou se často radila dlouho do noci. Nastala doba, kdy byl vystrojen slavný pohřeb a na tržišti za branou vztyčena socha statečné královně Nöwě, kterou tam můžete najít do dnešních dnů. Za syna, který byl malý a neschopný vlády, vládla rada moudrých žen, která vše řešila hlasováním.

Král vynálezce a zahnání Stínů

Adoptivní syn královny Nöwy dospěl v silného a chytrého muže. Už od mala byl veden k tomu, aby chápal, jak fungují jeho poddaní a i systém kast. Také vzdělání mu bylo dopřáno dostatečné v umění války, chemie, fyziky a i obchodu. Bylo tedy jasné, že pouze on může vést lid k nové éře prosperity. Jeho jméno bylo zapomenuto, aby mohl být korunován jako Wulfrik I. a za ženu přijal jednu svobodnou ženu z rady moudrých žen. Ale to se jejím družkám nelíbilo a tak bylo odhlasováno, že všechny budou jeho ženami a jeho matka dostane titul zastupující královny. Od toho dne byly všechny ženy rady brány jako ženy královi. Toto zvláštní rozhodnutí mělo zajistit, aby už nikdy nenastala situace, že nebude vhodný následník a rod králův už nikdy nevyumře. V dějinách měl toto povoleno pouze král Wulfrik. Od těch dob smí mít trpaslík pouze jednu ženu. Jakmile byla uklidněna opozice, nastal čas oprav a budování. Jelikož brána byla opravena pouze provizorně neb nebylo jasno, co a jak si nový král na ní bude přát, se stala prvním cílem zlepšování a oprav. Král po poradě s učenci nechal využívat vynález kladky. A před ní byl sveden jeden z mnoha pramenů, který přemostoval, když si lehla na zemi. To znesnadnilo Stínům možnost prorazit bránu použitím svých spárů. Kladka se rychle rozšířila a město mohlo být opraveno a vzniklo mnoho nových budov. Při těžbě kamene na stavby a jejich opravy vzniklo mnoho nových chodeb, které byly využity jako sklady či zásobárny, ale přislíbili, že do budoucna se dají rozšířit a město tak bude moci růst. Systém dělení lidu do kast byl posílen, aby se stal neměnnou tradicí. Kněží Agara mu požehnali a díky tomu už nebylo rizika, že by se někdo vůči tomuto bouřil. A zemědělci dostali stanovenou cenu za zrna, a tak opět díky jistotě ceny se rozšířila obdělávaná půda, kam to jen podmínky umožnili. Díky tomu bylo zamezeno, aby byl nedostatek jídla někdy využit jako nástroj nepokojů neb jídlo už se stalo jistotou. Ale pokud by se měl rozšířit i chov koz a ovcí bylo třeba zahnat stíny z okolí města. Král si toho byl plně vědom a jeho další rozhodnutí se týkalo vojska, aby se stalo nástrojem, který prolomí blokádu Stínů. Vojsko bylo doplněno vedle profesionálů o specialisty ale i odvedence neb úkol, který byl stanoven, si vyžádal mnoho příprav. Byly nařízeny povinná cvičení pro všechny muže schopné boje. Byl zakázán prodej šperků ze zkroceného slunce i stejně tak jejich výroba. Nastalo také rozšíření těžby. Zlato a stříbro se tím rozšířilo jako šperk i platidlo. Z takto získaného kovu dostala stálá armáda a specialisté jednotnou zbroj. Také přilby dostali rohy, které bránili Stínům v ukousnutí hlavy. Když bylo vše nachystáno, nechal král nastoupit muže a připomněl mu slavné činy předků. Po proslovu nechal král najet několik vozů s plachtou. Jednu z nich strhl a

ukázal nově vynalezené zbraně. Dále odvedencům byla rozdána dlouhá kopí a háky. Vojáci v jednom šiku vyrazili do pole a čekali, co nastane. Po krátké době se skutečně dočkali mnoha Stínů, kteří během dne zaútočili. Nové hroty šípů ze zkroceného kovu dalo odvedencům výhodu, že jejich šípy konečně prorazili kůži Stínů. To znamenalo zvrát na bojišti, které náhle bylo plné mrtvých Stínů a jen pár jich uniklo. Král, který si uvědomil, že útok byl veden pouze z jednoho směru. Tak tedy král stočil vojsko a vyrazil. V noci, ale očekávaný útok nepřišel, neboť Stíny si lízali rány. Druhý den, útok pokračoval směrem, ze kterého předchozího dne dorazil voj na dohled hnízd Stínů. Nachystáno bylo vše, co šlo. Luky pálili mračna šípů, metače kamene ničili hnízda na stromech. Náš lid slavně vyčistil ten prokletý kus lesa od Stínů do posledního kusu. Přeživší Stíny uprchli do bažin a neprostupných skal. Díky tomu byl dostatek dřeva a rozvinul se lán obdělávané půdy. Vzniklo mnoho vsí a městeček, které spadali pod město pod Psí hlavou. Wulfrik I. založil silný rod s mnoha dcerami a několika syny.

Wulfrik II. a poslední Stín

Uplynulo mnoho zim a potomci Wulfrika I. postupně postavili mnoho vesnic a městeček v okolí hlavního města. Stíny se stali spíše zvláštností a pro některé i legendou než skutečnou hrozbou. Obchod vzkvétal, byly budovány mosty a cesty přes nesnadné úseky hor. Poté nadešel slavný den korunovace nového krále, který si zvolil jméno Wulfrik II. na počest velkého předka. Král byl známý svým loveckým mistrovstvím, smělostí a silou. Nechával dělat různé zábavy pro uspokojení zábavy lidu, také chudým a starým dával prostředky, ať mohou důstojně žít. Ale i přes tyto úspěchy král záviděl vlivu kněžích boha Agara, kteří místo poděkování králi za to děkovali bohu. Vydal proto řadu omezení vlivu Agarovi církve jako bylo zdanění příjmů chrámů. Díky tomu bylo uraženo samotné božstvo Agar. Tento bůh je, ale velmi trpělivý a nechává svým uctíváčům hodně času na nápravu. Pokud se, ale tak nestane, ukáže sílu svého božství ve hněvu, jaký nemůže žádný smrtelník zastavit. Wulfrik II. si byl, ale vědom, že nová daň rozhněvá lid, takže nechal konat velkolepý turnaj, který měl ukázat lidu, že král je zde na zemi a mělo by se dbát hlavně jeho vůle. Na turnaji byly soutěže síly, hodů kamenem do dálky, tanec, střelba z luku a zápas. Díky dobré zábavě a radosti lid pozapomněl na Agara a upnul se ke králi. Díky tomu mohl král uskutečnit to, po čem toužil a to vyrovnat se dávnému předku i dostát jeho jména. Jako první čin, kterým se vysmál církvi, byla velká socha jeho samotného přímo před chrámem Agara. Když toto bylo téměř dostavěno, vydal se král se svojí družinou na slavný lov, který měl smazat samotné Stíny z tváře světa. Mnoho siláků a schopných stopařů i se psy. Než však se králův průvod dostal skrz brány města byl zastaven Agarovým kněžím, který jej varoval, že má poslední šanci strhnout sochu a odprosit boha za své činy, jinak se bude muset bát jeho hněvu. Načež král knězi odvětil, že hněvu se musí bát on neb na zemi vládne on a Agar odpočívá někde daleko. Poté vyrazila kolona slavné šlechty a celé družiny ven z města a začala očišťovat zemi od Stínů. Uplynulo sedm lun, než král našel posledního z nich. Monstrózně velkého samce, který žil sám v horách. Když byla bestie zahrnuta do údolí, ze kterého se nedalo uniknout, král prohlásil, že jí musí udolat sám. Neb jen tak může nosit jméno Wulfrik. Vzal si svojí skvělou zbroj, sekyru ze zkroceného slunce jménem Solrig a vyrazil s netvorem zúčtovat. Samec to byl vskutku velký, a když roztáhl křídla, zastínil jimi samotné slunce na hodně daleko. Pohledy obou dvou se setkali, netrvalo dlouho a Solrig se zakousl do spáru stvůry, ale král přišel o přílbu. V tom vykřikl, že vítězství jeho je nezvratné a nepotřebuje pomoc ani od jeho druhů ani od Agara. Boj byl dlouhý, až do večera se protáhl a oba sokové vysílením museli

pokleknout. Bylo tedy králem rozhodnuto, že se bude bojovat další den, dokud jeden z nich nepadne. Solrig toho dne dal mnoho ran, ale i králova zbroj utrpěla mnohé šrámy. Nicméně král byl nezraněn. Druhý den z rána se opět rozhořel boj, který trval dlouho než Solrig utál Stínu hlavu. Král řekl, že je teď větší než Agar. V ten moment rudý pruh proťal nebe. Tento pruh byl signálem Agarovým, že už bylo dost pýchy a panovačnosti Wulfrika II. Všichni muži jako oněmělí sledovali ohnivý pruh na nebesích, který byl vidět odevšad z království.

Pak se vše otřásl a na krále spadly skály. Tak spolu s Solrigem a posledním Stínem je pohřben hluboko ve skalách a jeho zbraň čeká, až bude nalezena, aby nastal opět čas hrdinských činů, které očistí jméno Wulfrik před Agarem. Hněv Agarův však trval dále, moře u kterého bylo několik osad náhle ustoupilo a pak se prudce vrátilo až hluboko do pevniny.

Toho dne vyhaslo mnoho životů a zaniklo mnoho slavných rodů. Již nebylo našich mořeplavců ani rybářů. Královi druhové se rychle vydali do města zvěstovat královu smrt. Dalším hněvem bylo, že potemněla lehce obloha, slunce svítilo jako měsíc během dne. Tak slabě a chladně. Asi za půl měsíce hněv Agarův pokračoval a nezdálo se, že by se i přes náboženské obřady uklidnil. Naopak ještě jeho hněv uprostřed noci rozsekl měsíc na mnoho malých měsíců, které do dnešní doby jsou na nebesích. Dokonce se probudily i některé hory a popel z nich ničil úrodu a vesnice mimo město. Mnoho lidu se ukrylo ve městě a vzdálenější osady byly pohřbeny popelem. Dokonce i velká socha Wulfrika II. praskla a musela být stržena. Tak děsivý byl hněv Agarův.

Borwald a Agarův mír

Díky božskému hněvu Agara lid vytrpěl mnohé a hrozilo, že zanikne. Díky popelu z hor chrlících oheň zůstalo jen několik polí u hlavního města, která se dařilo udržovat díky podzemním pramenům a vodě z nich. Během hněvu boha se díky nemocem vystříдалo několik králů, kteří i přes snahu odčinit činy svého příbuzného. Nakonec korunu, která musela být znovu odlita a je na ní zobrazen Agarův symbol nasadil na hlavu Borwald. Ten nebyl původně určen jako vládce, ale vzdělával se ve víře. Strávil před svojí korunovací mnoho dní v modlitbách a meditacích. Po své korunovací řekl, že mluví vůlí Agarovou. Vydal příkazy jak božstvo uklidnit. Prvním bylo ničení svatyněk různých ochranných domácích bůžků a místo nich byly stavěny oltáře Agarovi. A stalo se to, že konečně hory se uklidnili a toho roku už bylo tepleji i lépe se dýchalo. Dokonce v zimě už byla vidět obloha jasně. Druhým příkazem, který bylo třeba dodržet byl bohatý vous, který museli naši lidé nosit aby ukázali, že skutečně věří Agarovi a nejsou to odpadlíci od víry. Posledním činem ve jménu boha byl příkaz zničit velký podstavec Wulfrikovi sochy, který byl stále před chrámem.

Král si byl, ale vědom, že je třeba zajistit dost jídla. Tak začal uměle zvětšovat tůně v podzemí, kde žily ryby. Díky tomu bylo dost masa a voda v nich se také držela, takže se dalo dobře zalévat a bylo tak i dost zeleniny a obilí. Také řekl, že to dělá po upokojení Agara, a že má být všude, kde to jde znak Agarův. Vedle toho určil za posvátné pohřebiště všeho lidu horu zvanou Kupka sena. Tam se dodnes pohřbívají jak králové, tak chudáci. Též bylo rozhodnuto, že je třeba, aby vždy bylo žito jen v podzemních městech či městech na skalách kde je voda aby se nikdy nestalo, že lid skoro pohyne díky hněvu božstva. V hoře Kupka sena můžete dodnes nalézt sarkofág Borwalda zachránce. Každý třetí den se mu dam pokládají dary a Agarovi kněží vám poradí, jaké jsou nejvhodnější.

Válka tří králů

Osm generací uplynulo od doby, kdy se Agar přestal mstít lidu, který na něj pozapomněl. Pole plodila díky vrstvě popela z doby Agarova hněvu. Země konečně zase nesla mnoho trpaslíků, stejný počet jako v dobách největší slávy našeho lidu v dávných dobách. Města byla budována v podzemí. Mnoho z nich bylo postaveno v místech, kde se dříve těžila sůl, měď a cín či jen prosté kameny na stavbu. Tam, byly chodby, které se začali, rychle rozšiřovat, a dříve sklady na těžební nářadí se změnili v první domy. Ze všech měst je dodnes vidět na horu hlavního města. A protože každé město vyniká v jiném umu, obchod rychle vzkvétal. Díky tomuto všemu rozmachu byla pod Kupkou sena postavena nekropole našeho lidu, tak jak jí známe dnes. Obchodníci tu a tam vysílali expedice do vzdálených koutů světa, aby mohli oblažít svá města dary a bohatstvím. Nejslavnější expedici vedl sám král Nordrig I. ne jeden slavný Rek a učenec jej provázel, aby zapsal a popsal mnohé zázraky dalekých krajin. Uloveno či zajato bylo mnoho tvorů, popsáno bylo bezpočet desek ze zkroceného slunce a i mnoho exotických kamenů a rostlin bylo dovezeno. Král dal proto vybudovat knihovnu a zvěřinec, kameny a zvláštnosti měl Nordrig vystaveny ve svých komnatách a rostlinstvo, z něhož bylo mnoho léčivého bylo vysázeno v okolí měst. Král byl díky tomu tak oblíben, že měšťané stavěli sami od sebe jeho sochy před místy, kde se dá vzdělávat. Mnoho těchto soch tam stojí dodnes a místní šahají na královi nohy pro štěstí a každý krále Nordriga označuje za krále učence. Postavením knihovny začal měsíc oslav na počest úspěchů krále a všeho lidu, když byly oslavy u konce, doběhl ke královi posel. Ten nešťastník nesl hroznou novinu, díky které byly slavnosti v mžiku umlčeny, a rozezněl se králův hlas, že náš lid je ve válce. Mnozí se ptali s kým neb všichni ze všech měst krále podporovali a nikdo netušil, kdo by mohl s kým válčit. Aby král uklidnil nastalý neklid, řekl onu hroznou novinu vlastními ústy. Ona novina zněla, že nový přístav, který byl vybudován na pobřeží a přilehlé vesnice byly vypleněny a zničeny neznámými vetřelci co přišli z moře. Rychle se zpráva rozšířila a vojsko uvedeno v pohotovost. Dnes už se ví, že to byli prastarí lidé, neznalí poměrů, jenž zde byly a byly zlí a podlí. Tato dávná křivda už je promlčena. Nordrik I. povolal vojsko s cílem vetřelce nemilosrdně rozdrtit. Třikrát vyšlo slunce, než se velkolepá armáda lidu shromáždila neb každý chtěl pomstít krev padlých. Proto

král rozdělil i jednotlivé voje nechal vést svými syny. Lukostřelcům tedy velel Argrig, který byl známý vášní k lovu a vínu. Ale ani ve v boji mečem si nevedl zle a byl znám pro svoje dlouhé vlasy barvy slunce. Vojákům nesoucím kopí velel králův syn jménem Odrig, byl mužem znajícím skvěle politiku a víru. Pro jeho náhrdelník mu mnozí říkali Zlatý řetěz. Mužům mající na starost vrhače kamenů a další podpůrné věci velel Halrig a to i přes to, že se mu říkalo silák s rudým vousem. Král osobně velel svojí královské gardě složené z nejvybranějších a nejschopnějších mužů lidu našeho. Jejich překrásné zbroje byly ještě krásnější, než jsou v dnešních dnech neb nebyly od jedné dílny. Král moudře své syny rozdělil, tak aby si osvojily vše potřebné pro vedení vojska. Měl rád všechny stejnou měrou neb v každém viděl část vznešenosti své milované ženy, která zemřela při jejich narození i přes četné modlitby k Agarovi. Cestou vojsko u pobřeží skutečně našlo vesnice, jejichž obyvatelé byli umučeni. Ještě hůře dopadl přístav, který král přísahal, že obnoví a ve jménu Agara opevní, tak aby už se toto nestalo. Když se armáda modlila, za mrtvé nešťastníky doběhl ke králi zvěd, že našel nepřátelský tábor, ale to nebyla nejdůležitější zpráva. Dle toho co řekl zvěd, se král dozvěděl, že nepřítel má lodě na zemi, a že sebou dovezl mnoho věcí svých stejně tak i ženy a děti. Pak bylo jasně nutné nepřítele vyhladit, neb se zde chtěl usadit a založit vlastní zemi.

Voj se dle fresky vytvořené na královu počest rozestavěl takovým způsobem, který vysunul vrhače kamenů za přední linii mužů, ve které stáli princové vedle sebe pevně jako bratři Před muži se štíty byli ještě lukostřelci, kteří čekali, až se zvedne mlha. Jakmile se tak stalo mrak šípů a kamenů zasáhl lodě nepřátel, které byly na pláži, tím byla zamezena naděje nepřátel na útek. Navíc nastal v nepřátelských řadách zmatek neb nečekali útok do zad. Nastala strašlivá řež, kde Agar požehnal našemu vojsku, které mělo slunce v zádech a jehož naleštěné přilbice nepřítele oslňovali. Když jejich voj byl prolomen, vyrazil král s gardou, aby dokončil dílo zkázy, která nastala. Bylo nalezeno ve stanech nepřátel mnoho uloupeného, když tu král náhle padl s šípem v oku, v jednom ze stanů byl schován nepřítel s lukem a měl dobrou mušku. Ten, jenž způsobil královu smrt, byl chycen a upálen mezi jeho mrtvými druhy. Tato plamenná věž byla vybudována i s tím vrahem uvnitř. A stála na pobřeží, nikdo z vetřelců nebyl ušetřen. Jejich těla byla zapálena, aby byl oheň vidět z dálky a další cizáci již nepřipluli. Pro ty, kteří se chtějí poklonit dávným činům předků musím bohužel oznámit, že místo kde se bitva nejspíše odehrála, je pod městem elfů.

Když toto bylo vykonáno, navrátila se slavná armáda s tělem krále Nodriga I. do

hlavního města, kde se mohl každý králi poklonit. Po řadě obřadů vyrazil slavný průvod do města mrtvých kam byl král uložen v sarkofágu, který nese jeho podobu. Jelikož všichni tři princové chtěli vládnout udělali dohodu, že první rok povládnou společně z hlavního města, a který z nich bude nejschopnější, tak ten se stane králem neb prvorozeným není nikdo. Protože pro to nejsou jasné důkazy neb královna chtěla rodit doma a sama jako ženy dávných věků. Princové vládli za pomoci rad zkušených první zimu společně, ale spory začínali narůstat neb každý princ měl ke každému problému jiný přístup. Nakonec aby nedošlo k rozbrojům, bylo rozhodnuto, že každý princ půjde do jiného města a to bude spravovat nejlépe, jak umí, ale každého třetího týdne se sejdou v hlavním městě, které budou mezitím spravovat nejschopnější ze schopných. Na těchto schůzích se mělo rozhodovat o důležitých věcech říše. Jak plynuly týdny tak rozpory rostly a s nimi i napětí v celé říši. Nakonec po dvou zimách vydala rada hlavního města zákaz těchto pravidelných schůzek, jelikož pokaždé to skončilo boji přívrženců v ulicích. To už nastal rozkol všech tří měst mezi sebou a hlavního města, které se prohlásilo, že vpustí vítěze klání, které se nakonec rozhodli uspořádat na pláni u hlavního města. Souboj v síle spočívající ve vrhu kamenem vyhrál s přehledem Halrig. Poté následovala soutěž ve střelbě z luku, kterou vyhrál Argrig a následný poslední úkol zápas v bahně opět vyhrál Halrig. Když už chtěli, moudří hlavního města korunovat Halriga králem ozval se princ Odrig, že celá soutěž byla proti němu zaujatá neb šlo pouze o sílu a střelbu přičemž jeho kvality jsou jinde. V důsledku toho odešel do města, ze kterého přišel a pojmenoval jej Skalní město neb je unikátní tím, že složení má pouze z obvyklé hradby a centrálních důležitých staveb, které jsou ale vykopané do skály a mají vchod na prostor za hradbou, která je pod nebem. Mimo toho se tam také nachází mnoho domů vytesaných do skály. Když princ Odrig takto zničil snahu řešení dlouhodobé krize a princ Halrig odmítl se vzdát vítězství, odešel našťavaně princ Argrig do města zvaného Černé neb je vykopáno v černém kameni kdysi dávno probuzené hory. Načež nezbylo princovi odejít do města Čtyř vodopádů a tam si vyhlásit vlastní království. Načež bylo hlavní město uzavřeno pro všechny tři, aby se jej někdo nechopil vojskem a nestal se tak králem. Příkladem Halrigova následovali i zbylí princové, ale jelikož korunu neměl k dispozici ani jeden každý si vytvořil svojí dočasnou. Po dvou zimách co se věci měli takto, ochořel Odrig těžkou nemocí, která jej upoutala na lůžko. Neváhal Argrig vytáhnout se svým vojskem a přitáhnout k městu nemocného bratra, které se uzavřelo, aby se bránilo možnému nenadálému útoku. Halrig neváhal a vytáhl s vojskem vstříc

obleženému městu, aby jej mohl získat snadno pro sebe, když se vyčerpají zbylí dva bratři bojem. Když však měl proslov o svých oprávněných nárocích na trůn, rozvášnil své muže tak moc, že jedna část jeho voje vpadla do Argrigova tábora a nastala krutá řež. Toho dne v noci na nebi se míhají světla, díky kterým je jasné, že Agar pamatuje tento strašný den i po tak obrovské době.

Nastal boj kde bratr vraždil bratra, otec syna a vnuk děda jen aby dokázal, že jeho favorit na trůn je oprávněný, když byl boj v plném proudu otevřeli se vrata ve zdi Skalniho města a vyrazili muži s princem Odrigem vpřed. Jejich lest vyšla a předstíraná nemoc oba zbylé bratry uvrhla do zkázy. Tam, kde byl odpor Odrigových nepřátel silný, tak tam naházeli jeho muži nedávno objevený zemní olej, který měli v nádobách, které po dopadu se rozbily, oheň vytekl a vzplanul. Po tomto boji byl korunován Odrig jako Hardorig I. Lstivý. Jeho vláda byla dlouhá a naštěstí zplodil pouze jednoho syna, který po jeho smrti vládl. Bylo to naposledy, kdy proti sobě stanul v boji trpaslík proti trpaslíku. Agarova církev od té doby vybírala pečlivě potenciální krále a Agar jejich konání posvětil. Každý kdo by se protivil jejich vůli nesměl dostat vodu, jídlo, přístřeší ani ochranu v kterékoliv državě našeho lidu.

Velký hlad a válka s orky

Když vládl král Trebred I. zvaný Vzpupný kvůli jeho častým hádkám se šlechtou, církví a rodinou došlo k několika neblahým věcem. První z nich byla mimořádně krutá zima, která přišla hodně brzy a trvala mimořádně dlouho. Tato zima by se ještě dala snadno překonat díky zásobám a nové úrodě, která však byla zničena velice deštivým létem, které zničilo úrodu. Díky tomu nastal značný hlad a bylo rozhodnuto, že šlechta obstará přídělový systém. Všem bylo jasné, že Agar trestá odbojného krále a s ním celý lid. Jelikož bylo málo zrna, bylo třeba vysílat lovce daleko za hranice naší země.

Díky tomu bylo zjištěno že, k našim břehům dorazila nová hrozba. Cizinci, kteří neměli zbroje, ale byly velcí a silní. Mezi nimi bylo množství samic, dle všeho hledali novou zemi, kde by mohli žít. Nebylo možno toto dopustit neb tuto zemi nám dal Agar. Král tedy dal mnoho zdrojů na velký Agarův oltář jako omluvu a svolal vojsko. Slavná armáda vyrazila, ale nebylo možno jí příliš dlouho zásobovat. Jakmile zvědové našli nepřítel, bylo třeba jej srazit a vybit. Když se vojsko setkalo s cizinci, ti nechápali, jak mocný jsme národ. Po té co naši vojáci jich mnoho neozbrojených

pobili, zbytek utekl do bažin. Kterak je známa náš lid bažiny nesnáší a těžce se mu v nich bojuje. Král nechtěl plýtvat skvělé muže a tak rozkázal postavit malé pevnosti kolem bažiny a vojsko se stáhlo a vyrazilo strážit města. Vojáci u bažiny měli málo jídla a tak bylo třeba lovit. Pět let bez boje uplynulo jako voda. Když nastal velký déšť a voda se začala vylévat z břehů, nastal útok těch primitivů a dokonce tito orkové dobili pevnost, která střežila cestu do bažin. A po příchodu naší armády vyztužili opevnění bahnem a hlínou. Když došel kov k obléhání, Agar požehnal našim mistrům a objevili jsme železo. My nikoliv elfové, ale tajili jsme to. Orky jsme porazili, ale oni prchli do divočiny. Agar dal nám tyto dary a my od těch dob se snažíme držet všechny primitivy na uzdě a konat pod Agarovou vlajkou.

Pokud knihu nesete, pak dává bonus -10 na hod. V případě bojování s uživateli many.

Negativum je, že pokud bojujete se zločinci či obecně nečestnými soupeři. Pak je postih na bojování s nimi +10 na hod.